

ČUKI na PALCI.

Izheja vs. k četrtak. I see cenjri giovedì) - Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglesom: 1 millm. visčo je v širini enega stolpa L. 80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celolelna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 10. septembra 1925 - GORIZIA, giovedì li 10 settembre 1925.

št. 37

KDOR RESNICO GOVORI...

On. Pomislite, gospa; trgovec Petičnik me je včeraj imenoval osla.

Ona. On je že tak neostešaneč. Vedno resnico govori.

Tisto pa že ne!..

..... da bi se jim zameril! Nasprotno, braniti jih hočem pred zločinskim peresom različnih pisunov, ki pisumijo po »Čuku« o njihovih klobukih, nogavicah, kratkih laseh, nohtih in kolesih!

Ne vem že kako je tisti dopisnik govoril o klobukih! Na vsak način pa je trdil, da so brezpotrebni in brezkoristni, ker so preširoki, preveč našarjeni... In je kvasil menda tako še mnogo drugih podobnih oslarij. Takoj pobijem ta nazi-ralja! 1) Zakaj bi ne nosile klobukov ženske, če jih nosijo možki, saj živimo danes v modernih časih ženske enakopravnosti in emancipacije (tudi zelo velike simpatije). 2) Je pa tudi ženska glava zelo vroča in se kaj lahko prehladi. Ne verjamete, da je vroča? Vprašajte kakega bogaboječega.... hotel sem reci ženo-boječega moža, kako je včasih gorka, naravnost elektrika je v nji; kako bi bilo drugače, ko se marsikdaj prenese toplota po dobrem prevodniku na njegovo lice, potom njegovega električnega toka. In če še ne verujete, vprašajte kakega zaljubljenega fanta, kako je, kadar se k njemu nagne njegova izvoljenka. Vroč je najprej ena glavica, nato sta vroči obedve in, kako zlasti njena spreminja v različnih fazah svojo toplotno kapaciteto, seveda, kadar je zraven prepotreben izolator: fant! V zadnjem času so klobučarji

in manufakturni trgovci v resnici dvignili svojo propaganda, oziroma reklamo do viška, do tega jim je pripomogla cerkev! Kajti, kdo ne ve, koliko več blaga se potrebuje v Italiji, odkar morajo prihajati gospodične pokrite in do jezika zapete (oh kako pametno) v cerkev (nam reč radi jezika, da ne bo kdo napačno razumel). V kosmatih nogavicah, rokavicah, kajti »ne vpelji nas v skušnjavo«, vsak košček ženske kože je v teh težkih in žalostnih časih nevaren. Zdi se mi, da bi bilo prepotrebno uvesti za ženske pajčolane in čezobrazke, ki jih nosijo na vzhodu, potem bomo sigurni da bo skušnjava daleč, radovednost pa blizo po korenitem slovenskem pregovoru, da je vsaka krava po noči črna. In potem se je ta način izkazal v orijentu za zelo dober, ker nudi večjo slast in hrepenenje po ljubezni. (Pa smatrajte to za tiskovno napako). Torej klobuke, gospodične, zlasti na deželi, ko je poleg tega še poletna sezona!....

Glede nogavic bi pripomnil, da je jako koristno, če so zelo tenke, ker se ne umažejo. Gre namreč vsa umazanost iz njih, ker so tako tenke. Poleg tega je tudi dobro, če se nosi tisto barvo, ki je podobna barvi nog, to pa ne radi tega, kot pravijo zavidni, seveda stari filistri, da vzbujajo poželjivost, saj pravimo: poštenemu je vse pošteno, nedolžnemu je vse nedolžno, pač pa iz vidika socialne enakopravnosti. Kako? Ne verujete? Na vsak način! Tako namreč morejo biti tudi tiste gospodične moderne, ki si nogavic ne morejo kupiti. Dočim je danes ravno narobe, da si jih kupujejo tiste, ki si jih ne morejo, tiste pa, ki bi si jih lahko, si jih pa ne. Sicer pridemo tako navzkriž s trgovci, ali na vsak način je več vredna blaginja vseh kot enega. Poleg tega moramo uvaževati še to dejstvo, da spadamo pod Italijo in pod Italijo je zelo velika vročina.... ah sem se zmotil, hitim popravljati: v Italiji, da me zopet kdo ne bo prijel za to nedolžno klimatično besedo.... Tukaj je torej zelo velika vročina in če je vročina, je praktično nositi prozorne nogavice, še praktičnejše pa hoditi brez njih. Ne rečem prej, ko smo bili še v mrzli Avstriji, ali sedaj...

Glede las je Čuk še največ menda razpravljal. Govoril je o kratkolasih in dolgolasih in se vedno postavlja izključno le na eno stališče. Jaz pa, da se ne zamerim ne enim ne

drugim, sem za dolge in za kratke lase. Iz tega dejstva namreč, ker vem, da sta se obe stranki polno močni in bi ne bilo dobro... sploh ni dobro... oziroma je najboljša v politiki, da pritičeš vsem strankam. Ta politika se imenuje »praktična« politika. — Kratki lasje so praktični v dežju in služijo mesto dežnika. In poleg tega.... glavna stvar... znan je tisti pregovor: »Dolgi lasje, kratka pamet! Zato priporočam vsaki taki, ki se čuti v tem prizadevanju, da si gre hitro v brivnico ostriči lase, najboljša k Tonetu Žajfi v Vipavi, ker tam bo dobila zagotovo tudi tegale Čuka in našla tam priliko čitati ta članek. Torej sem za kratko pamet... oziroma lase iz tega vzroka, ker želim, da bi bile vse pametne, obenem s kratkimi lasmi bi bilo priporočljivo nositi tudi kratke jezike....«

Sicer je res pamet več vredna kot žamet, a! kljub temu se v vsaki slovnici najdejo izjeme. Torej je tudi žamet včasih dober ali dobra (Bog zna katerega spola je žamet? Edino takrat vem, kadar jo čutim na ženskih ličicah!) Saj pravimo včasih: »Ta je bil pa pameten! Mesto, da bi in tako dalje....« Torej na vsak način je tukaj pamet slaba! Zato sem v tem slučaju tudi za dolge lase, pa tudi radi tega, ker so kratkolase podobne angeljčkom, (Kar se jim seveda dopade, če jih imenuje tako kak fant) ali vendar, če jim reče njihov fant, da so »angeljček«, pravijo, da nočejo biti angeljček, zato, ker ga imajo preveč rade.... Torej če imajo dolge lase.... oh, kako pripravno je za moža, če ima njegova žena prav dolge lase!....

Glede nohtov sem pa res v

zadregi. Nekateri si jih marljivo režajo in čistijo, druge si jih pustijo rasti in jih negujejo, špičijo. V tej zadevi sem poleg tega še čisto nepraktičen, ker jih sam pustim, naj rastejo tako kot jih je Bog ustvaril. Iz že enkrat navedenega vzroka, odobravam oba načina. Obrezovanje nohtov je potrebno in prijetno delo, zlasti v različnih zadregah, tudi odgrizovanje je v navadi, ki pa ni ravno estetično, a se radi uboštva (če si posedovalec nohtov ne more kupiti stroja za manipuliranje rok) dopušča in se mi tudi zdijo zelo praktično, kakor tudi špičenje, ker se tako približujemo naravi, poteza, ki je našemu času primerna. Da se vrnemo, so slučajni namreč, recimo za mizo, pri kakih sorodnikih, ko moraš pri obedu... v dolgih premerih med klobasami in štruklji, čakati in se dolgočasiti ter poslušati zgovorno testo... daj vzemi takrat nohet in ga odgrizuj, boš videl, kako ti bo hitro minul čas in takoj bodo štruklji na mizi. Ali pa na primer, kadar pride škof v vas in te nagovori, takrat najlažje zakriješ razburjenje z odgrizovanjem nohtov. Nazadnje je kdo tudi lahko filister in si iz principa noče odgrizovati ali pa odrezovati nohtov! Jaz dam tudi njemu prav, ker je vse dobro, kar je iz principa dobro....

Kolo!.... Je moderna iznajdba, ki jo je toliko let rabil le možki radi tega namreč, ker je hrabrejši kot ženska in se ne boji, če bi se slučajno zaletel v grapo, ali pa v občestni kamen. Ker pa korakajo ženske (kljub temu, da nosijo navadno zelo ozka krila) kaj hitro za možkim v vsestranskem razvoju in se bojimo, da nas v našem stoletju dohite, ker nas vlačijo že

za rokave (pa ne mislite, da samo v Trstul), zakaj bi se potem tudi one ne smele voziti na kolesih! Kolo ima vendar dve kolesi (res čudno, kaj ne!) in če ne pade možki iz njega, čemu bi potem padla ženska, ko je vendar bolj široka in zna vendar boljše vzdržati ravnotežje kot možki. Poleg tega je tudi spretnejša v vsakem oziru od možkega... Če greste pogledati v stare pisatelje in obrnete svojo pozornost za hip od šuntromanov in kinematografskih dram k modernim umetnikom in zaljubljenim pesnikom, se lahko prepričate, kako so in kako še povzdigujejo žensko v nebeške sfere: ... ideal, angelj... itd... čemu bi potem ženska tudi dejansko ne letela po zraku, vsaka ženska pravim, ker za Lavre, Julije, Angele in Alme ter Helene imamo že zrakoplove.... Torej pravico ženski v teh časih, ko se bori še Abdel-Krim za svojo pravico.... in v prvi vrsti ženski kolo....

Končam in mislim, da sem se jim prikupil.... Amen!

ZA GOD.

Pri mladem zdravniku! Zvonil! Pride odpret žena, ki v svoje veliko začudenje zagleda na vratih bolnika.

»Ali ne morete priti rajši jutri?«

»Zakaj? Ali gospoda zdravnika ni doma?«

»O je že. Ali vi ste prvi njegov bolnik in ker ima jutri ravno god, bi mu rada napravila presenečenje!«

ALI, ALI...

Gospod Bimbo: »Ti, ali si že slišal, da se je Brze poročil?«

Gospod Trimbo: »Oh, ne še! Resnično? Pa jo je vzel iz ljubezni, ali iz golega razuma?«

Gospod Bimbo: »Njo iz golega razuma, denar pa iz ljubezni!«

O GOSPEJ VIPAVSKAJI!

Njena hčerka se je namre napotila nekega dne v šolo, pa se je pred časom vrnila nazaj. Prišedši domov rajde pred vrati mamico ki jo vsa preplašena vpraša:

»Že tako hitro doma? Kaj nimate šole?«

»O da, toda naš gospod učitelj ne morejo brati!«

Vipavskaja: »Zakaj se pa potem mož ne nauči?«

Mož je bil namreč zagrljen in ni mogel čitati!

POMOC V POTREBI

»Gospod je totalno pijan....«

Pijani gospod (vžaljen): »Kaj mislite — hup — če ste vi pijani — hup — da se ga moram tudi jaz nalezti — hup — da boste vedeli, mene obrekovati — hup — vina gor!«

Z Rakeka.

Naš Pat je izgubil parček, iskat' ga je začel, preiskal ves je Rakek, celo v Čuka je zašel.

Minula meseca sta dva, ko Patakon odšel, sreča Pata z njim je šla — ni več tako vesel.

Opustil je družabni svet in pijančevanje vmes, išče pa nedolžni cvet zaljubljen — bil če do ušes!

Res stara je navađa, da človek tja hiti, ker hoče, da pogleda v dno frajlinih oči.

Zato naš Pat podal se v svet čez granico v Postojno, nažrl se je terančka spet, da videl vse je dvojno.

Prišel nazaj na Rakek trd, pod pazduho flaške tri in gledal je kot bela smrt carinarje, ki vino jim smrdi.

In komaj zapustil je carino, že oblega ga druhal; in nahruli lih kot živino, ker velik bil je nanj naval.

Minula ni minuta prva, ko ni imel buteljke več, pod pazduho imel je drva, »neumnost« rekel je, to gre v peč!

Opustil trgovino z vinom, ker ves zaslužek mu požre, kupčuje zopet zdaj li s senom, a kšeft mu dobro gre — cvetel!

Ker kšeft mu prav lepo cvete, želi, da se kmalu poroči in slika ta prinaša vse, njegove melanholične oči.

In prosil Čuka prav ponižno, naj izposluje mu dekle, četudi je preveč ubožno, saj trgovina mu cvete.

Na anonimne on dopise sedaj ne reflektira več, čaka na slike in podpise to bilo bi mu najbolj všeč!

Scarpana.

ŠE SE DOBE NA SVETU PRAVIČNI LJUDJE!

To je namreč moj prijatelj Cic! On je posebliena pravičnost! Kadarkoli gre po cesti in najde, recimo eno liro, jo lepo pobere, dene na isto mesto 90 stotink, deset stotink pa pravi, da si vzame kot nagrado, ker je našel liro!

V zakonski sobi.

»Zakaj kričiš vendar neprestano? Ali ne boš molčal?«

»Ah, papa, mama mi je rekla, da bo prišla podgana če bom kričal. Pa toliko časa že vpijem, pa še sedaj je ni.«

PREBRISANEC.

Gospod: »Šofer, obrni se bom na vaše zadnje gospodarje, da bom poizvedel o vas!«

Šofer: »Ah, žalibog, gospod, ali obadva zadnja gospodarja, pri katerih sem služil, sta umrla tekom mojega službovanja pri njih!«

MED ZAROČENCEMA.

Bila je zaročena z nekim tujemcem. Nekega dne mu

pripoveduje, kako se je morala boriti radi njegove ljubezni.

»Moj oče je vedno pravil, da bi dal takoj 10.000 lir, če te ne bi videl nikoli več!«

Mladi mož je skočil pokonci in vskliknil:

»Ali je... ali je sedaj v svojem uradu!?«

SKRBNJA GOSPA.

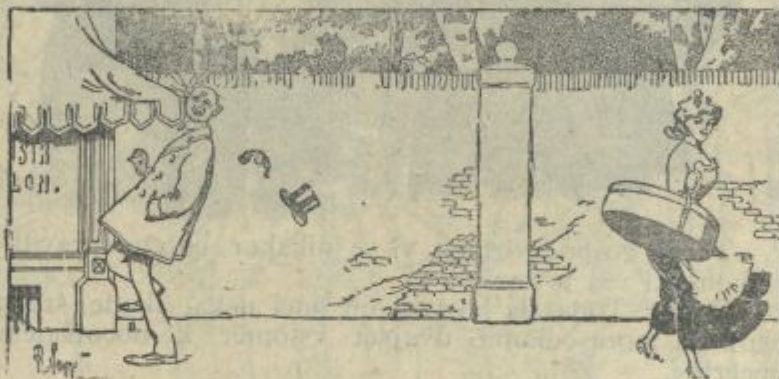
»Ali ste še zaročeni, gospod Krajnc?«

»Ne več!«

»To me veseli, da slišim kaj takega. — Vaša nevesta je bila že tako hudobna! — V resnici mi je bilo takrat žal, da ste vi tako globoko padli. No kako pa ste končali?«

»S poroko!«

Pozornost samo na eno stran...

»Kako lepa gospodična. Njena očesca so kakor dvoje lepih zvezdic...« (Udari z glavo.) »Vrag! Zdaj sem pa še luno videl.«

Gospodična Liza.

Iz cikla »Moje ljubice«.

Četrta moja ljubica se je imenovala Liza. Že ime samo vam kaže, kakega značaja je bila Liza. Ta beseda pride na vsak način od besede lizati, kajti tudi moja Liza je rada lizala sladkarije.

Dovolj je, da vam povem, da je bila gospodična iz malega trga, potem si boste lahko sami predstavljali, kako je bila ošabna, naduta, visoka in ponosna, kako nedotaknjena, častitljiva in jo je bilo za vsako stvar sram. Iz istega vzroka jo je bilo sram hoditi na cesto.

Jaz sem se zaljubil, misliti, da v njene čednosti, o ne, v njene lepe oči! Posedal sem cele noči pod njenim oknom in ji pel pesmi o visoki ljubezni (okno je bilo v resnici zelo visoko) pa nisem ji pel na glas, ker si nisem upal.

Vam povem, kako smo šli na ples... Zgodilo se je namreč, da je bil v sosednjem trgu ples. In ker je bil ples v dvorani, se je namenila tudi ona, da se ga udeleži, kar se mi je pa zdelo tako neverjetno, da

sem jo desetkrat vprašal, če res... Povabila je tudi mene, oziroma povabiti sem jo moral jaz... Pa je zahtevala, da mora iti z nami tudi moj in žalibog tudi njen prijatelj Stane. Seveda, jaz sem bil takole za slugo od zad, po domače rečeno kavalir.

Zgodilo pa se je, da smo prišli že kasne in so bile v dvorani že vse mize zasedene in naša malenkost se je morala umakniti v stransko sobo. In, vraga, to najini Lizi ni bilo na noben način po volji. Sedla je za mizo in se držala kisló. Pa sem jo poprosil: »Gospodična smem prositi?«

Pa ves začuden sem jo vprašal, če ji je slabo, kajti bila je bleđa, zelena, rumena.

Med tem je pristopil k nji moj prijatelj Stane, s katerim sta se tikala, in ji je rekel:

»Ti, ali greva enkrat... en valček?«

Pa tudi moj tovariš je pobleđel, meneč, da ji je slabo, ko se ni niti odzvala. Nato se je čez nekoliko časa obrnil k meni:

»No, kaj morem jaz zato, če ne pride nihče drug ponjo?«

»Ma res, kaj sem jaz kriv,

če ni lepa!«, sem odgovoril jaz.

Potem sva ji naročila vina, kave, limonade, likerjev... A vse zastonj! Postajala sva nervozna, kajti sva mlada in sva bila prepričana, da v sosednji dvorani plešejo in tudi nas so srbele pete in poplati. No, prvi sem ji podurhal jaz, rekoč, da moram iti v dvorano poiskati kako mizo...

Seveda sem jo iskal po sredi dvorane s plesalko. Sredi dvorane me pride Stane vleči za rokav in ravno mi je mislil zavpiti skoraj na glas: »Ti... Lj...« Pa ni imel časa, kajti sem mu dal tako brco v nogo, da je takoj umolknil in le pri-tajeno vskliknil.

Po končanem valčku je prišel k meni in mi zašepetal na uho:

»Ti, kako moreš biti tako neolikan, da pustiš Lizo samo v sobi in greš z drugo plesat?«

»Oho!...« sem mu odgovoril... »Ti, kako moreš biti tako neolikan in pustiš samo Lizo v sobi?« Jaz jo nisem pustil samo, si bil ti pri njej, ko sem odšel, in mislim, da se dama še najbolj zabava po mojem mnenju, če je s kavalirjem sama v sobi in ni nobenega drugega zraven... Ti glej, jaz si umijem roke!...« in sem se priklonil plesalki in jo poprosil še za en valček.

On me je začudeno pogledal, nato zopet stekel k Lizi. Čez nekaj trenutkov je zopet priteknel, zletal sem in tja po sobi, pogledal na uro, hotel k meni, pa si ni upal, vsak toliko časa pa se je popraskal po nogi... Končno se je vendar o-junačil, pristopil k meni in mi tiho rekel: »Ti, jaz bi tudi rad plesal! Daj pojdi ti malo k njej in ji reči, da... da... da ne veš, kje sem... ah pa, ne, reči, da iščem mizo...«

No, usmilil sem se ga, le en »vanstep« sem si še zagotovil. Nato sem šel k tisti, ki se je tako grdo držala in sem ji rekel:

»Ah gospodična, kaj ste sama? Jaz sem pa mislil...«

Nič me ni pogledala, obrnila se je jezna proč.

»Staneta sem videl ravnokar, kako se trudi v dvorani na vse pretege, da bi dobil kako mizo!«

Šlo ji je že skoro na jok. Vzela je robec iz žepa in zaihtela: Nikoli... nikoli več ne grem z vami na ples. Pridem na ples in...«

Postal sem že tako nervozen, neprestano sem vstajal in zopet nazaj sedel, kajti zelo mi je vgajala plesalka, s katero sem plesal cel večer. In prijateljca ni hotelo biti nazaj... In

poleg tega sva še neprestano molčala ...

Pričela je krčevito jokati in mi praviti, kaj da o nji mislim, kako morem kaj tako slabega o nji misliti... In najhujše vsega najhujšega je bilo, ko je kriknila:

»Pojdimo domov!« Meni se je zdelo, kakor, da prosi mla- da punčka svojo mamico, naj gredo domov iz cirkusa, ko je ravno najlepše, s to razliko, da se jaz v njeni navzočnosti nisem počutil ravno najboljši.

»Da, gremo, zato grem po Staneta, da ne bo brez potrebe iskal mizo!...« In sem šel in jo pustil samo.

Letal sem v dvorano in sem ga zagledal, ko je ravno plesal z mojo plesalko, planil sem kar sredi plesa k njemu in mu zaupil v uho: »Ti Lizi je slabo!...« Tako, da je zadnjo besedo slišala plesalka. Ob- enem sem ga sunil proč, da je odbežal, jaz pa sem se priklonil gospodični in jo poprosil za en valček. In ko me je začudena vprašala, kaj je moje- mu tovarišu, sem rekel: »Oh pravi, da mu je slabo!«

ALI STE ŽE KUPILI

A. MANZONI

ZAROČENCA?

Velik roman s podobami; do- bite ga v Narodni Knjigarni v Gorici, via Carducci št. 7 za L. 34.- vezan in za L. 30.- broširan izvod.

Sezite po knjigi!

In ko sva plesala, je zopet pritekkel Stane in me povlekel za rokav, pa se je držal s tele- som zelo nazaj, ker ga je še vedno bolela noga. Potem mi je rekel: »Ti, ona pravi, da gre domov.«

»Kdo ji pa brani?«

»Ma, Karlo, za božjo voljo, vendar ne boš tako surov, da jo boš pustil iti samo?«

»Spremljaj jo ti, saj se ima- ta rada! In potem, jaz bi va- ma bil le na potu!«

Vil si je roke in šel v sobo, pa se je zopet vrnil nazaj in je šel potem zopet v sobo.

No končno sem se ga usmi- lil in sem šel k nji, pa ga ni bilo tam, in sem takoj rekel, da ga grem iskat, medtem sem zaplesal še en »vanstep«. Končno je imela oditi korije- ra, s katero smo se prej pripe- ljali, in sva jo naravno spre- mila do nje, nato je rekel Sta- ne, da je pozabil v dvorani

plašč, šel je ponj, pa ga ni ho- telo biti več nazaj. Ves nervo- zen sem čakal in sem rekel še jaz, da ga grem poiskat. Na- šel sem ga, ko je ravno plesal. Potem sem plesal še jaz in sva plesala še oba in, ko sva se vr- nila k korijeri, jo že ni bilo več.

»Hvala Bogu!« je vskliknil Stane.

»Samo, da je šla!...« sem pristavil jaz, pa sem mislil go- spodično Lizo... Pa sem pre- zgođaj vskliknil, kajti iz teme sva začula uničujoč glas:

»Toliko časa vas čakam, da nam je ušla korijera, pojdimo pa peš!«

In smo šli, čeprav smo celo pot molčali.

PREPIR.

»Torej, gospod virtuozi, vi se nikakor nečete spraviti s kritikom, ki vas je razžalil.«

»O pač. Toda, da bo tudi on imel nekaj škode, stavim pogoj, da mora odkupiti dvajset vstopnic k nocošnjemu koncertu.«

SNAZNA SLUŽKINJA.

Gospa: »Franca, moraš bolj otepati preprogo! To kar de- laš sedaj, nima nobenega po- mena!«

Služkinja: »Ali potem, go- spa, se bom oprasila!«

SANJE.

Jetnik, ki je presedel deset let težke ječe: »Danes po noči sem imel prečudne sanje. Sa- njalo se mi je, da mi je moj gospodar odpovedal stanova- nje!«

JE ŠLA V KOPALIŠČE.

Obisk: »Ali lahko govorim z milostljivo?«

Služkinja: »Milostljiva so v kopališču.«

Obisk: »No, potem bom pa lahko ta čas počakala!«

Čez kaké pol ure: »Ali se tako dolgo kopljejo vaša mi- lostljiva? Koliko časa bo še to trajalo?«

Služkinja: »O samo kake 14 dni! Milostljiva so šli v To- plice!«

PRIJATELJA.

Stane: »Torei, Mirko, ti si se zaročil. Kdo je najbolj sre- čen?«

Mirko: »Njen papa!«

PRESENEČENJE.

Bolnik se zave po operaciji.

»Kje sem? Ali sem na onem, boljsem svetu?«

»Ne! Tukaj si pri meni!« odgovori njegova žena.

NA CESTI.

Gospod Ikovič: »Vi čujte, kako morate praviti okoli, da sem bedak?«

Gospod Okovič: »Oprosti- te, nisem vedel, da je to taj- nost!«

O TI ZDRAVNIKI.

Dama (sedi pri isti mizi kot zdravnik): »Gospod zdravnik, kaj bi vi napravili, če bi bil ta- ko prehlajeni kot jaz?«

Zdravnik: »Kašljal bi!«

IDILA.

Sedita v temnem kotičku na mehkem divanu. On je zelo neroden. Končno poizkusa z diplomatskim vprašanjem:

»In če bi vas jaz sedajle po- ljubil...?«

»No prosim, kaj bi bilo po- tem?«

»... Potem, potem bi vi go- tovo več ne govorila z menoj!«

»No, nekaj vam moram po- vedati!... Če hočete, da ostane- va še prijatelja, se morate od- povedati takemu pesimizmu!«

Na letovišču.

Neizprosno je solnce pripekalo po tržaškem tlaku, od nikoder ni bilo hladilnega vetriča, ki naj bi preganjal »fiako« pasjih dni. No, ljubeznivi zakonski možje poslali so svoje bolj- še polovice na letovišča, da olajšajo življenje njim, sami pa so morali za- libog ostati v mestu in se mučiti po raznih kontoarjih in kanclijah. Natr- pane korijere so ječale pod težo te mestne gospode, in zdelo se je, da ne bodo kos svoji nalogi, pripeljati to breme, željno svojega zraka in drugih idilčnih dobrot na mesto, do koder ima svoj vožnj listek. Kras je z veseljem sprejemal te zdravlja po- trebne goste in postal je pravi refu- gium.

Na tržaški avtomobilni postaji so mrgoleli kandidati za letovišča. Go- spe in gospodične so se poslavljale od svojih dragih možičkov in kava- lirjev. Solze veselja so jim silile v oči pri tem komično-tragičnem slo- vesu. Motor brenči, kmalu bo ura od- hoda. Potovalna mrljica — poslednja naročila tu, nasveti tam, zadnji po- zdrav tu pa tam združen z vročim poljubom, srečno pot in obilo zabave so zadnje besede in voščila odhajajo- čim in ostajajočim. Šofer sede in za- grabi za krmilo, slišijo se zadnji po- jemajoči klici: »Na svidenje!«

Z ropotom in šumdom pridirja vo- zilo srečno na cilj. Sliši se konduk- torjev glas: »K...« ki se pa izgubi v oglušajočem kriku in viku.

Prišleci rešijo se tesnega in vroče- ga obenem neprijetnega objema. Kljub prestanemu trpljenju sije tem popotnikom raz lica sreča in zado- voljstvo. Kmalu po prihodu na sveži zrak se med seboj seznanijo in zdi se, kakor da bi vsi ti bili ena velika družina ali vsaj konsorcij z omejenim jamstvom. Sledijo razna pobjža po- znanstva in sklepa se intimna pri- jateljstva. Nežni spol želi si raznih avanturic, ker hoče do popolnosti iz- koristiti to idilčno sožitje. In kava- lirji, ki jih je sicer malo, kot belih vran, vršijo v vestnem izvrševanju svoje službe v svojstvu kavalirja vsaj poklic pregoreče in preveč ši- rokopotezno, a temu je gotovo kriva moderna deča frizura, ki je osvojila vse mestne dame ne glede na starost in civilni stan. Mladim damicam uga- ja njih nesebična požrtvovalnost in glej ga spak, posledica je tu; konsor- cij se prelevi iz omejenega jamstva v neomejeno. Širokopotezna akcija konsorcistov ugajala je vsem kava- lirjem in mladim damam. Stvar je prosperirala dovolj časa popolnoma nemoteno.

Tudi zadnjo soboto v preteklem mesecu pridejo kakor običajno dve korijeri. Toda glej, bože čuda veli- koga, mesto brhkkih tržačank z bubi- kopfi in slokih dam, izstopijo iz kori- jer mrki gospodje, temno oblečeni, različne starosti. Sledijo hladni po- zdravi — nervozne gestikulacije. Kaj je temu vzrok? Ali morda prevelika in preveč požrtvovalna delavnost te- ga konsorcija?

Prišel je dan sv. Tilha, a nepočeni letoviščarji niso utegnili, da bi pro- silili in zaupno pričakovali v njegovi cerkvi, da jim pomiga, ker morali so domov, morda zato, ker ne pripeka več tako neizprosno solnce po tržaš- kem tlaku?! Ne vem!

»Studiosus.«

PREBRISANI MIRKO.

Učitelj: »No, Mirko pomi- slj malo: Tvoja mama kupijo na trgu za 50 st. repice, za 30 st. fižola, za 20 st. kolerabice in za 1 L. masla, kaj da to?«

Mirko: »Meneštro gospod učitelj!«

EXPEDICIJA RAKEŠKIH TRIGLAVANOV!

OS TRI GLAV NOJ DOM KA KO SI KRA JAN JOJ....

Čujte! Čujte! kaj podvzeli,
drzni Rakežci veseli.
Na »Triglav« se mislijo podati,
prvo noč, na Bledu prespati.

Res odpravili so se veseli,
na Triglava trnjevo to pot,
nahrbtnike so sabo vzeli,
če trda predla bo; pomoz, Gospod,

Slavko, Lojze, Tomo, Tone
kliče jih vrtar kot spak,
Ze solnce vam za goro klonje,
hitro! hitro! vsi na vlak.

Skočijo kod blisk turisti,
pri pogledu nanje zastane kri;
Oblečeni so kod »Futuristi«,
vsak v slovo, že roko nam moli.

Jezez kakšen je naš »SIMI« Tone,
oblečen je kot morski palk,
pód plaščem vam tišči limone,
ako v hribih zrak bo pretežak.

Joj! Naš Slavko ta ga pihne,
drži se vam kot sam pezdír,
še zadnjič za slovo vam kihne,
ker vajen boljših, je... manír.

Podedovana bluza, klobuk, gamaše,
vse prav dobro mir pristoja,
in nahrbtnik poln je kaše,
ker čaka trnjeva ga hoja.

In Tomažek ta ga tudi pihne,
vam je odpravljen kot petelin,
pripravljen že za vse nevihte,
drži vam v roki »respetlin«!

Lojzetu tudi ni kaj reči,
samo kislo se drži,
pét kokoši dal je speči
inja dolgo palec metre tri.

Vlak jih kmalu nam odpiha,
nam pri srcu je gorko;
ali kdo nazaj jo pribriše?
prj misli tej nam je hudo.

Pa pristopi boter Vrabec,
in tolaži »nas tako;
Vsaj oporoko je napravil »Zajec«,
potolaženi smo vsi nato.

Čakamo tri dni nestrpní,
obvestila od nikoder ni.
Drenjamo se vsi na pošti,
dokler nas »France« ne spodi.

No, v ponedeljek zjutraj
Slavca smo zagledali,
pred banko vam stoji ponosno
malo puklast se drži.

Pozdravimo ga vsi veseli:
»Kaj novega? Kako je šlo?«
A bledi nam njegov obrazček,
lave, da je blo precej hudo.

e pa Tone, Loize, Tomo?
ni eni vsi tiščimo v njega,
Kaj jaz vem, skomigne leno,
na botu izgubila se zalega.

Tretji dan jo pa prikuri
naša hrabra zaostala četa,
Noge pokrite so z mehurji
skrokani so, kod bi odprli jim groba
vrata.

Prestopajo se, kot leseni,
ne drži jih več korak.
Tako na pivo k Domiceli
potem odkurijo jo spat.

Drugi dan se je razneslo,
da jih »Triglav« še videl ni.
Do Mojstrane so prispeli,
pri »Mickah« grelí se tri dni.

Nova uganka.

Zakaj prešič navadno vedno v
fla gleda?

Kdor pravilno odgovori in
priloži znamko za 1 liro (Jugo-
slovani Din. 3), dobi po pošti
»Gorske Pravljice« in bo ob-
javljen v prihodnji številki.

SREČA.

Ves prestrašen plane v sobo
šofer: »Gospod ravnatelj, nek-
do nam je odpeljal avtomob-
bil«.

»Za božjo voljo! Telefoni-
rajte vendar hitro na polici-
jo!«

»Ah, ni več potreba, gospod
ravnatelj! Imamo srečo! Ta-
koj na prvem vogalu je zavo-
zil v zid in razbil auto!«

Zakon.

Mož in žena lenarita na di vanu. Mož je ravnokar zaspal. Ženo je objel polspanec. Po zraku jadra muha in šumi...

Začuje se zvonjenje, ki prihaja od neke oddaljene cerkve...

Mož zazija, si obleče suknjo in vpraša: »Kaj je to zvon?«

Žena posluša: »To ni noben zvon. To je muha!«

»Neumnost! to ni nobena muha! To je zvon!«

»Muha je.«

»Zvon je!«

Oba poslušata.

Mož: »Se razume, da je zvon!... Zakaj neki zvon?«

Žena: »Bom vendar ločila muho od zvona! Jaz ne slišim nobenega zvona. To je muha!«

»Zvon je!«

»Če ti pa rečem, da je muha!«

»Za boga, to je zvon! To vendar ni muha!«

»Pa je, muha je!«

»Zvon je!«

»No pa ne! Pa naj bo po tvojem!«

»Kaj takega! Saj vendar nisem zmešan! Seveda so zvonovi, čisto natančno jih slišim!«

»Muha je!«

»Ko vendar slišim posamezne zvonove!«

»Kaj ti vsega ne slišiš! Jaz slišim samo muho! Zakaj pa naj bi sedaj zvonili zvonovi?«

»Misliš, da moram to ravno jaz vedeti!«

»Magari če se na glavo postaviš, to je muha!«

Oba poslušata.

Zvonovi nehajo zvoniti.

Tudj muha ne brenči več.

Mož premišljuje: »Tako dela vedno! Pri vsaki priliki,

Tu kratkomalo nič ne pomaga! Da me še bolj razjezi!... Muha!... Smešno!... Ali nihče

bi jo ne mogel prepričati, da ni res. Ona bi ostala pri svoji muhi, Gotovo je muha, muha je in ostane, In če bi ji zvonili zvonovi tu v sobi, pred nosom;... bi še zmerom trdila, da je muha. Če si kaj vtepe v glavo, tega ji ne iztepeš več iz nje. Samo po sebi se razume, da so bili zvonovi... Da bi se jaz prepiral, če je bila muha!«

Zaspi.

In žena si je mislila: »Če bi ne bil ravno moj mož, ga bi gotovo oklufotala. Ta kozal Vedno hoče imeti prav! Ma res, čisto vedno hoče imeti prav. Mora imeti!... Čisto razločno sem slišala šumeti muho. Seveda, ne, to so zvonovi!... Sedaj v temle času!... Taka kozal!... Ali to je vsak dan tako!... Taka kamelal!...«

Zaspi.

Sanja o muhi, ki zvoní visoko gori v zvoniku.

Mož sanja o zvonu, ki se mu zaletuje v obraz!

Čisto na lahko prične muha zopet šumeti.

Začuje se oddaljeno zvonjenje.....

ČE NE TAKO, PA TAKO.

Mati: »Karlo, ne smeš se več igrati s pubijem, je preveč umazan!«

Karlo (malo potem): »Pubi,

jaz se ne smem igrati s teboj, pravi mati, da si preveč umazan. Ti se pa lahko igraš z meno, zato ker sem čist!«

MED PRIJATELJICAMI.

Ema: »Rekel mi je, da ga morem edino jaz osrečiti za celo življenje!«

Ada: »In kaj, ali si ga odklonila?«

Ema: »Vsekakor!«

Ada: »Res lepo od tebe, da mu tako izpolnuješ njegove želje!«

GORIŠKA MATICA

izda za l. 1925 sledeče knjige:

1. **Evfemija**, oglejska povest iz prvega časa krščanstva in druge povesti in črtice. Spisal Carli - Lukovič. Priredil dr. Joža Lovrenčič.

2. **Častiljivi Janez Bosco**, apostol mladine. Življenje in delo. Spisal J. Mezé. S podobami.

3. **Otroci stepe**, narodopisne črtice iz življenja Kirgizov in Turkmengecev. S podobami. (Ta knjiga izide kot fakultativna knjiga.)

4. **Smrt pred hišo**, roman iz kmečkega življenja. Spisal France Bevk.

5. **Koledar „Goriške Matice“ za leto 1926**, bogato ilustriran, obširnejši in bogatejši kot druga leta.

Štiri knjige samo L. 5.-

ZAKAJ DEŽUJE?

»No, zopet dežuje!«

»Da, pa se ni čuditi pri takem vremenu.«

»Pri tako grdem vremenu!«

»Tako mokrem!«

»Da in tako mrzlo obenem!«

»Hm, res mokromrzlo!«

OPRAVILO PRI TELEFONU.

Če se hočeš razjeziti, pridí v Maribor in vprašaj za telefonsko zvezo kamorsibodi. Čakal boš dve, tri, tudi štiri ure, in potem ti bo službujoča gospodična odgovorila: »Se ne dobi zveze«. Potolaži se, dragi prijatelj, kajti tako se ti bo godilo povsod tam, kjer so nastavljene pri telefonu gospodične, ki so preveč zaljubljene in pozabijo na vse in slednjič tudi na sebe.

GOSPOD ALKOHOL

je z vsakim prijatelj, pa tudi prepira se z vsakim, kdor ga preveč rad ima. Loti se mladega in starega, majhnega in velikega, revnega in bogatega, pa naj bo ta ženskega ali moškega spola. V nedeljo 30. avgusta je imel v Mariboru precej opraviti in sicer z moškimi, kakor tudi z ženskami. Prišel je v neko dalmatinsko klet pri Dravi, kjer so bile skoraj same ženske zbrane. Čeravno je bila komaj 10. ura predpoldnem, vendar so bile ženske že židane volje. Ko so zagledale gospoda Alkohola, so ga takoj poklicale k sebi in kmalu so ga začele objemati. Gospod Alkohol se je nekoliko časa resno držal, a potem se je šalil z njimi, nakar jim je nabrusil jezike in namazal grla. Ženske, od samega veselja, so začele peti, potem kričati in slednjič klepetati na vse pretege.

Gospod Alkohol jih je potem panal tako, da so pozabile, kako se imenujejo in da so mislile, da so še »ledige in »fraj«. — Gospod Alkohol je nato našel tri moške, ki so srkali vinco. Vsi trije so se predstavili gospodu Alkoholu z imeni Grossmaul, Vielfrass in Trunkbold. Ker je videl, da so vsi zelo korajžni, jim je zmešal glave, nakar so se stegli med seboj. Gostilničar jih je vrgel vse na cesto. — Gospod Alkohol je nato spravil vse tri možakarje v »keho«.

Zakaj? Zato.

Zakaj so priredili lovci lovsko razstavo v Gorici?

Zato, da bodo ljudje lažje verovali njihovim lovskim bahaškim pripovedovanjem, kajti resnica je, da poleg lovskih psov ne zna na tem božjem svetu nihče tako lagati kot lovci sami.

Zakaj je igra »Mladí gozdar« v Prvačini prišla poslušat tisočglava množica?

Zato, ker ljubimske igre so najbolj privlačne, če je z ljubimkanjem združeno še: streljanje, poboji, petje, harmonika, cigani, ciganke, stari snubci z lestvicami, lepa mlada in stara in grda dekleta, nožarji, prefrigani berači, prismuknjeni študentje itd. In vsega tega je bilo v Prvačini na mernike. Popolen kino v slovenščini! Če bi se ta kino predelalo in zboljšalo, to bi šel po vseh odrih, koder prebivajo Slovenci. Ta kino-predstava se prihodnjo nedeljo dne 13. t. m. ponovi v Prvačini.

Zakaj se v Gorici govori več slovenski kot italijanski?

Zato, ker Slovenci iz okolice ne znajo italijanski in vsled tega so go-

riški laški trgovci prisiljeni govoriti lezik »bejži par tam«.

Zakaj Godoviški aristokratski in artistični krožek ne priredi tetos nobene igre?

Zato, ker je lanski »Brat Martin« tako razgrel nekatera srca, da se še letos kljub obilnemu dežju in hladnemu vremenu niso pohladila. Nekateri so si šli celo v mrzlo tujino hladit od ljubezni razgreta srca.

Zakaj niso držali »Bal« v Rozentalu »ta mladi fanti«?

Zato, ker so imeli »piu piu« pred slabim vremenom.

Zakaj Gušto hodi »cvilit« z vijolinom k Bajti?

Zato, ker so se ga na »Štrangi« naveličali poslušati.

TAJNO SPORAZUM-LJENJE.

Gospod Brze je zopet napravil takozvani »izlet« — pri mizi, polni vina —, ki se je zavlekel tja do pozne desete ure zvečer. Tedaj je rekel prijatelju Kristelju: »Ti, Kristelj, stopi tjale k telefonu in zakliči moji ženi, da imam še delo v uradu in da pridem bolj pozno!«

Janez ves začuden: »Ali ne bo zapazila, da ne govoriš ti?«

Brze: »Ah kaj še! Ona sploh ne bo prišla k telefonu, temveč bo poslala služkinjo in ji priporočila, naj posnema njen glas!«

UGANKA.

Panuci: »Ali veš ti, kaj je vedno krajše, čimbolj vlečeš?«

Januci: »Ne!«

Panuci: »Cigara!«

V LEKARNI.

Kupec: »Vi pravite torej, da pomaga steklenica vaše tekočine v resnici proti kašlju?«

Prodajalec: »Da gospod, do sedaj še nihče ni zahteval druge steklenice!«

ZVITA GLAVICA.

»Včeraj sem rešila nekemu možkemu del življenja.«

»Kako je to?«

»Deset let svojega življenja mi je bil pripravljeno dati za en poljub. Jaz sem pa naredila to zastonj.«

SAMOGOVOR.

Postopač je dobil radi tatvine dve leti težke ječe. In govori sam pri sebi: »Kako je uganil ta prokleti urar: »Dve leti garantirano!« je bilo napisano na papirčku, ki je visel na uri!«

PRAKTIČEN ČLOVEK.

Razprodajalec časopisov: »Tajinstvena, zagonetna stvar. Petdeset žrtev... Petdeset žrtev!«

Tujec, ki pride mimo: »Daj-te mi en izvod! (Pogleda v časopis). Pa saj ni nič posebnega!«

Raznašalec časopisov: »Saj to je ravno, ta skrivnostna, zagonetna stvar in vi ste enainpetdeseta žrtev!«

Poklic.

Ko poklic si bodeš zbiral
Kaj v življenju boš postal.
Krog se boš oziral
Kaj bi si izbral.
Ce postal bi rad bogat
V svojem poklicu
Hodi nikdar ne kopat
K svaku ne in stricu.
Ce bi rad bil učenjak,
V šolo nič ne hodi!
Misliš biti poštenjak,
Le za pečkom bodi!
Hočeš imeti slave kaj?
V življenju in v smrti.
Kar k športu se podaš,
Boljše ni obrt!
Zoga tam je, eroplan,
Kolo in avtomobil.
Nikdar bodeš ne bolan,
Te ne bodo drugi ubili!
Zraven postaneš še bogataš,
Dobiš raznovrstne svetnine.
Vsak teden se lahko na luno podaš,
In dobre ti bodo »boginje!«

Ro.

Pisma.

IZ FRANCIJE.

Lepe pozdrave pošiljamo slovenski fantje iz Francije vsem prijateljem, starišem, bratom in sestram in tudi dekletom, onim, ki še znajo čitati slovensko.

Mlekuš Jos. iz Trente; Šule Ri. hard iz Čez-Soče; Kveč Jos. iz Trente; Anton Kveč iz Trente; Ivan Kveč iz Trente; Adolf Kveč iz Trente; Anton Kravanja iz Soče.

IZ BOLOGNE.

Slovenski fantje-vojaki, ki služijo pri 4. ženijskem polku v Bologni, sedaj nahajajoči se v Sassu pod šotori, pošiljajo srčne pozdrave svojim starišem, bratom, sestram, prijateljem in svojim dekletom, posebno pa letniku 1906, ter jim želimo da bi se dobro zabavali pri naborih, ter da bi kmalu prišli tudi nam pomagat jesti pašto.

Ko zjutraj prvič tromba zadoni že maršalo z bičem okrog »tend« leti, v vsako dobro not' pokuka kje bi staknil kakšnega lenuha ki mu delo ne diši.

Ko pa kakšnega iztakne obsodbo brž mu naredi. Preč ga pelje tja pod »tendo« (»pržon«)

in jo dobro zamaši. Stražo pa takoj pokliče in ji brž povelja da, da naj ptička dobro čuva, da pobegnili ven ne bo. Za gostijo da prinese vrček vode in star »panjok«. Ko pa solnce nanj pripeka notri težko on zdihuje, žalostno pa premišljuje kedaj bo prišel tisti dan, ko prišel bode spet maršal in mu prostosti bo dal. Prišel je enajsti dan, mu svobodo maršalo dal. Ko pa revček ven na prosto pride, v kuhinjo precej zavije, tam pa kuharja poprosi, naj mu malo pašte da.

»Kuh« pa tudi je »kapela«, brž mu pašte naloži.

ker je tudi on poskusil kako pod »tendo« se živi.
Dovgan Franc, Stara Sušica; Milavec Franc, Poštojna; Ambrož Franc Slavina; Prinčič Franc, Števerljai; Krošelj Roman, Št. Andrež; Battistič Roman, Renče; Predelj Marij, Renče; Žnidarčič Feliks, Renče; Arčon Arnold, Bukovica; Pahor Miroslav, Miren; Pahor Jožef, Lokvica; Rovšček Ivan, Sv. Lucija; Lapajne Viktor, Idrija; Kovačič Stanišlav, Sv. Lucija; Markič Avgušt, Solkani; Bak Jožef, Vatovlje; Benčina Alojzij, Col; Čufar Franc, Cerčno; Leban Vincencij, Sv. Lucija; Vendramin Rudolf, na Bole; Peric Jožef, Opatjeselo; Gerbas Jožef, Nabrežina; Jerman Ivan, Tolmin; Plinstman Ignac, Idrija; Uršič Franc, Drezelnica; Stančič Mirko, Kanal; Gorjan Karol, Opatjeselo.

Rešena uganka.

Polž prepleze 4 metre visok zid v 40 dneh, ali v 960 urah, ali v 57.600 minutah, ali v 3.456.000 sekundah.

Prav so rešili: Čekada Jos., Il. Bistrica; Zgaga Milče, Novo mesto; Romih Jurij, Jelce pri Celju; Kapun Lidija, Prosek; Poljšak Ivan, Greta pri Trstu; Konjedič Avrelj, Plavče; Rodman Stana, Vipava; Kosce Joško, Goričane pri Medvodah; Košič T., Gorica, Via Piccardi 14; Malalan Karol, Il. Bistrica; Roza Josip, Št. Vid; Sancin Meri, Škedenj pri Trstu; Kačič Franc, Sv. Krištof (S.H.S.); Pertot Boris, Maribor; Čekada Miro, Trst; Cotté R., Vrhnika.

NAIVNI MIRKO.

Mirko: »Jaz ne maram čisto nič za teto Francko«.

Stara mama: »Zakaj pa ne?«

Mirko: »Zato, ker me je vjedla. Kadar bo umrla, ne bom hotel iti za njenim pogrebom. Za tvojim bi pa rad šel, mama!«

MALE UGANKE. V ŠOLI.

Učitelj: Kakšne lase so imeš li Stari Slovani? —

Učenec: Sive.

Katera glava nima nosa? —

Zeljnat.

Katera žival spominja na lekarničarja? — Koza, ker žre rastline in dela kroglice.

Kakšna je razlika med konjem in oslom? — Na konju je jezdil že marsikateri osel, na oslu še noben konj.

Katera žival je zelo utrjena? — Bolha, ki skače pozimi okrog v srajci.

V ŠOLI.

Učitelj: »Koruza, kako pravimo takemu, ki krade?«

Koruza: Molči.

Učitelj: »No recimo, če jaz sežem v tvoj žep in vzamem ven dve liri, kako me boš potem imenoval?«

Koruza: »Čarovnik, gospod učitelj«.

V JETNIŠNICI.

Jetnik: »Jaz sedim zato, ker sem poročil pet žensk!«

Gost: »No, kako se počutiš te na svobodi!?«

IZGOVOR.

Gospod: »Tega bi ne bil pričakoval, da boste ukradli klobuk moji gospe«.

Sluga: Hotel sem vas samo rešiti iz zadrege.

Gospod: Kako — iz zadrege?

Sluga: Včeraj ste dejali, da ne veste, kaj bi dali svoji ženi za god in jaz sem vam hotel pomagati.

Pravijo.

Pravijo, da gospod »Dolfe«, sedanjí tainik na rakovski postaji pridno dela izlete z gospodično »Pavlitko«, blvsó tipkarico pri klubu postopačev proti Ivanlemu selu in nazaj. Namen teh izprehodov je »Čuk« dolgo zasledoval, ter tudi prišel do končnega zaključka. Imenovana se trenirata na poteh za bodoči sv. zakon.

Pravijo, da je na Rakeku dala gospa »Mara« slovo špediciji »Ševar«, ter vstopila s prvim k rakovškemu poročevalnemu uradu »Čuka«, kjer bo opravljala ta izkus.

Pravijo, da je rakovski stanovanjski urad nakazal poročevalnemu uradu »Čuka« Acimovičevu barako. »Čuk« se počuti popolnoma zadovoljnega, ker ga zabava oddaljeno sorodstvo: »Kokoške«.

Pravijo, da je Perkotova mama kar s »kareto« »šturmala« na trafik, da je prišla do svojega »Čuka na palci«. Ako bo šlo tako dalje, bode stric »Grom« prisiljen, uporabljati »mašinger«, da mu ne podrejo barake.

Pravijo, da Firmova Gusti hodi vsak petek redovito čakati »Čuka« k večernemu brzovlaku. »Čuk« je tudi mislil, da se imenovana gospodična v resnici zanima za njega. Sedaj je pa prišel navjhanik na sled. K brzovlaku hodi radi tega, da ednega ljubčka »ekspedira« v Postojno, drugega pa pri istem vlaku iz Ljubljane »sprejme ter jo mahne z njim na »Ranto in drevu«: O »Gusti«, o »Gusti?« Warum bist Du so kalt?!

Pravijo, da se na Rakeku Mlakarjev »Ata« strašansko razveseli, kadar pride »Čuk« v vizite. Zdravniški krogi so radi njegovega veselja v resnih skrbih, ker se tako krčevito smeja, da mu vsako minuto priteče iz oči pol litra solz.

Pravijo, da je rakovska »Herngasa« postavljena na glavo. Mica jo je odkurila v Brežice, da se malo »pocajta« ter pozabi na svojega »Don Juančka«. Danica je zaposlena z razkladanjem opeke. Prosti čas pa porabi za prenos misli in skrbí v Postojno in nazaj. Pod orehi sedi pa Micka, ter vsa v skrbih čaka, kedaj bode zopet prifrčal »Čuk« iz Makedonije ter jo obvestil o zvestobi njenega bodočega. Johana se je pa z svojim Janezom odrekla celemu svetu, ter živi v pričakovanju veslega trenutka, da poreče dolgo pričakovani: »Da!« Polačev Pepe je pa tudi strašansko zaposlen s svojo seneno trgovino ter »Čukovo« poročevalsko službo, da nima niti čas misliti na možitev. Ask jo pa večkrat mahne v hribe na ribe. Najbrže bode privlekel kako morskó deklico še za ta advent. Šimi Tone jo pa mahne, kadar je prost, malo »Amorju« v naročje, ter ga ni skoraj nič videti. Da! Da! Vse mine!

Pravijo, da je v Jeličnem Vrhu v »Kraljevi« hiš inrad za zblizevanje mladih ljudi v pare, ki ima svojo filijalko v »Rajdi«. Ker pa sama beseda ne izda dosti, urad sestavlja tudi

prostovoljno ljubezenska pisma. Toda gorje tistemu, ki bi takega pisma ne hotel napisati tam, kamor je bilo namenjeno. Kratkotamo se mu pove, da bo o njegovem obnašanju prinesla »Straža« dopis. Dosedaj pa še ni bilo nobenega takega dopisa. Ne ve se, ali dotična uradnica v tem uradu še ne zna tako dobro pisati, ali še ne zna dosti nemščine, ki se jo je začela učiti iz knjižice »Nemščina brez učitelja«. Jako dobro bi bilo, da bi si »Čuk na palci« z oreha pri oknu ponoči to ogledal.

Pravijo, da na Banjšicah je neki »Pepi«, ki se je poljal skozi tri občine in iskal »pravico«, da bi omlatil pšenico.

Pravijo, da se neki »poba« z Doln. Košane jako jezi, ker so mu ljubeo v »Čuka« »zabasali«.

Pravijo v Št. Vidu, da se je neka K. iz okolice Št. Vida zelo zabavala na javnem plesu na Ložicah z »uno formo«.

Pravijo na Rakeku, da je sklenil Franc Politika sporazum in je razpustil parlament. S tem je bila za enkrat zaključena sezona gostilničarjev in »šjrkeljev v bife«.

Pravijo, da se na Rakeku neki Poldek zelo vneto pripravlja na izpit iz praktičnega kavalirstva.

Pravijo, da je na Banjšicah bil Čuk na palci navzoč, ko se je neka lipova veja še z nerazvitim popjem pretvorila v dobro zrezan snop v obliki takozvane palčevine v sviloprejke.

Pravijo, da v Mariboru se neki živinski trgovec ne obnaša ne po človeški in ne po živinski. In vendar je posredovalec med živino in človekom.

Pravijo, da v Mariboru vsaki ponedeljek zmanjkajo po trafikah cigarete. To pa zaradi tega, ker ob nedeljah dame vse popušijo. Ob ponedeljkih zmanjkajo tudi pošne znamke. To zato, ker jih dekleta ob nedeljah vse pokupijo, da pišejo svojim fantom.

Pravijo, da v Mariboru imajo nekateri Nemci »šari« na Slovence, posebno pa na Primorce.

Pravijo, da je v Mariboru vino postalo zadnje dni bolj lahko zato, ker je mnogo deževalo.

Pravijo, da v Mariboru dobiva neki državni uradnik 7 dinarjev invalidske pokojnine, plačuje pa 21 dinarjev invalidskega davka na mesec.

Pravijo, da so v Mariboru vsi tisti strankari na konju, ki jezdijo.

Pravijo, da v Avstriji, Italiji, Švici, v Nemčiji in na Češkoslovaškem velja vizum za 6 mesecev, v Jugoslaviji pa da pravijo: »Nema još vremena«.

Pravijo v Godovčici, da se je dekleška razstava na »Jernejevo« sijajno obnesla. Okrog šotora, kjer je Janec prodajal »medena srca«, je kar mrgolelo kratkih kril, globoko spodrezanih brezokavnih blus, svjlnatih, na prstih in na peti strganih nogavic, »šimi«-črevljev, kosmatih, suhih in debelih beder, da so fantje kar zijali. Prvo darilo, slamnatega možička, je dobila, vsem posebno pa Čuku dobro znana gospodična Mici. Upamo, da bode na strani ljubljenega možička, kateri ima imenitno službo koruznega čuvaja, kmalu porabila ubeglega tainika.

Pravijo, da v Ajdovščini posluje neka pisarna z dvema brezplačnima uradnikoma. Dotični šef si lahko mane roke, češ kako dobri ljudje se Ajdovci...!

Pravijo pa tudi, da je iz enake službe že izfrčala neka kraljica, ker ni bilo za kino in bonbončice.

Pravijo, da se v Ajdovščini nahaja šofer, ki šofira svoj »Fiat« po ognjišču in uživa pri tem višjo čast kot popreje, ker občuje z odličnejšo gospodó.

Pravijo, da si hazenašice ajdovskega športnega kluba med metanjem žoge vtikajo žepne robce v spodnje hlačke, kar je baje bolj »šik« in ugodno.

Pravijo, da so Ajdovci v resnih skrbih, če bo dosednji »diplomirani« plesni mojster opustil plesne vaje v bodoči jesenski sezoni.

Pravijo, da se nekdo v Lokavcu zelo huduje nad Čukom, ker ga ta ne pustil v miru in pokoju. (Medtem ko se on jezi in je nevarnost, da dobi revež »suho jetiko«, se sto drugih od zadovoljnosti smeje in reči, tako, da obstaja resna nevarnost, da kateri od smeha počni, ko prime Čuka v roko).

Pravijo, da bo Čuk po Lokavcu še brskal in sicer toliko časa, dokler bo njemu prav.

Pravijo, da se govori po Lokavcu že o dveh dopisnikih v Čuka. (Čuk pa pravi, da ima tam že prav izborna organizirano poročevalsko službo. — Dopisnike pa vendar nujno prosimo, da pišejo s peresom in samo na eni strani. Če se vam zdi škoda denarja za papir, vam ga Čuk prinese — zastoni).

Pravijo v Ajdovščini, da bi nekdo rad zamenjal 50.000 dolarjev. (pristnih-ameriških — Op. Čuka), a mu je nemogoče, ker tukaj denarni zavodi ne razpolagajo s tolikšnimi svotami. — Pravijo pa, da dotičnik nujno rabi denar, to se pravi: lire ali Din. Kdor bi jih imel na razpolago, naj počaka še nočjo srečnega dolarskega princa na razpotju cesarske in lokavške ceste. (Čuk na palci mu ga pa predstavi).

Pravijo, da je neka »sušačka banka« razpisala službo podravnatelja. Pogoji za vsprejem so sledeči: Ponudnik mora položiti kavčije 50.000 dolarjev (pristnih-ameriških — Op. Čuka), nadalje mora biti »ledik« sta-

mu, sicer pa oboževalci ženskega spola, ter se mora že v naprej »obli-
la«, da poroči ravnateljevo hčerko. — Pravijo, da takih »bančnikov« pri nas ne manjka.

ZDRAVNIŠKI NASVET.

»Ah, gospod zdravnik!« je vskliknila po kosilu mlada dama. »Jaz sem tako nervozna, da moram vsako noč v spanju vstati in se sprehajati po sobi gori in doli. Ali veste kako sredstvo zoper to?«

»O da gospodna! Rztresite zvečer okrog postelje za bojček malih žeblijev!«

O POBOLJŠANJU.

Neka dama je nekoč obiskala jetnišnico in se pričela pogovarjati z več letnim jetnikom. Skušala ga je spraviti na boljšo pot in ga končno vprašala:

»Pa imate že kake načrte za bodočnost, ko boste prišli iz ječe?«

»O, da!«, odgovori jetnik. »Načrt za dve banki in za en poštini urad!«

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Podžupan v K.: Nismo imenovali nikogar v listu. Če ste Vi prizadet — kar ne vemo — recite: Mea culpa! — Marezige: V »košarijus«, ker brez podpisa! — Jaz, Gorica: Vrag naj razume Vašo »šrifto«. V koš!

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko. SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Rum Jamaica 50 % L. 14,50 lit. steklanica
Jajčna krema maršala „ 12,50 „ „
Cognac „ 10,50 7¹⁰ „ „
Jajčni cognac „ 15,50 „ „
Vino „Malaga“ „ 10.- „ „
Vino „Cipro“ „ 8.- „ „
Vino „Passit“ „ 6,50 „ „
Vin „Chianti“ L. 4.-, 4,25 in 5,500 steklanica ni vseta.

Maršala - Vermouth - Asti - Spumante - likerji najtinejši - Fernet - Bitter - Zganje in sirupi.

Zganjarna, Trg. Sv. Antona št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

R. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Širite Čuka na palci.

Trgovina z minufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
p:evidna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec Škodnik Anton, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev „Winselman - Titan“ in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan n Anker, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo Bianchi dvokoles.
Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvostvno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporoča se stara in dobro znana trdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica via Duomo št. 11. Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo.

PODRUŽNICA Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „igovski dom“

Telefon št. 50 — Brzovjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

